

VĂN HOÁ CỬ CHUỐI

Việt Hà

Một người quen gọi điện cho tôi sau hơn mấy tháng làm Sếp (vợ chồng anh mở một mini Restaurant), tôi đùa: Phát rồi tài chứ? Vợ anh bạn giọng than thở: Phát tài thì chưa nhưng vợ chồng em đang muốn phát đồ anh ạ.

Tôi bảo: Sao lại đồ? Bữa trước em nói quán bán thu nhập khá lắm mà?

Vợ anh bạn lại thờ dài: Có lẽ vì thế mới nên chuyện anh ạ. Hơn hai tuần nay vợ chồng con cái em và cậu bạn làm cùng phải thi nhau ăn đồ ế.

Ngỡ quán ế ầm tôi hỏi: Mới đây em nói quán không đủ chỗ cho khách, giờ lại thảm hại thế?

Vợ người bạn cười buồn: Quán vẫn đông, nhưng càng đông càng nhiều chuyện anh ạ. Em để ý cứ nhè lúc cao điểm là có phôn gọi tới đặt tới mười mấy suất ăn rồi giục tụi em làm gấp để họ tới lấy ngay, lại toàn món đắt cả. Mấy lần đầu cả chủ và tớ hí hửng lao vào bếp xào nấu muốt mồ hôi hột, rồi chờ tới dài cổ chả thấy ma nào tới lấy đồ ăn. Buổi đầu tụi nó còn gọi phôn tới xin lỗi vì hỏng xe cộ gì đó không tới được. Vậy là mất tong mấy trăm Ê-rô. Bẵng vài ngày tụi nó lại gọi phôn đặt đồ ăn. Lần này tụi em cảnh giác nên hỏi tên đảng hoàng, rồi lại hỏi há trong bếp... Kết quả cũng lại như lần trước, chẳng ma nào rò tới lấy cả. Vừa hôm qua tụi em cũng bị tiếp 3 xuất ăn không người tới lấy. Tổng cộng mất cả gần ngàn bạc rồi. Lỗ thì không tiếc, nhưng mà tức anh ạ. Không biết bọn nào mà củ chuối thế?

Tôi hỏi: Người đặt đồ ăn là tây hay ta?

– Tây mới khôn chứ anh.

– Tôi đùa: Vợ chồng em có làm méch lòng ông tây bà đầm nào không?

Tiếng người chồng: Làm gì có. Dân trong làng còn hơi bị quý vợ chồng em đảng khác. Em có nói chuyện với mấy người quen trong làng, họ mách tụi em nên ghi lại tên, địa chỉ và số máy điện thoại của bọn đặt đồ ăn, tụi em cũng để ý nhưng mỗi lần đặt là một thằng khác, mà số máy cũng không hiện, nên đành chịu chết.

Tôi hỏi: Thế còn tên tụi nó?

Người vợ anh bạn thờ dài: Nó nói tên, nhưng mà tên củ chuối thì làm sao mà tìm được hả anh, nhưng em nghĩ rồi, bọn tây sẽ không bao giờ làm những chuyện mất vệ sinh như vậy.

– Vậy là tụi em đã biết ai? Tôi hỏi lại.

Vợ người bạn thờ dài: Tụi em cũng chỉ nghi vấn thôi. Bởi trong làng có vài trăm dân, người Việt cũng chỉ một dúm và cũng có một quán ăn của một cặp người Việt khác. Lúc tụi em chưa mở quán hai nhà còn thân thiện lắm, nhưng khi thấy tụi em có ý định kinh doanh là vợ chồng họ đã mặt nặng mày nhẹ rồi. Tới lúc tụi em khai trương thì vợ chồng nhà đó nhìn thấy tụi em là làng.

Tôi hỏi: Từ bữa tụi em khai trương, quán nhà vợ chồng đó thế nào?

Vợ người bạn: Hình như lượng khách vắng hẳn đi anh ạ.

- Thái độ của nhà đó với vợ chồng em có gì khác thường không?

Tiếng vợ anh bạn: Chỉ thiếu nước nhảy sô vào nhai sống tụi em thôi. Em cũng nghi nghi nhưng nói với lão nhà em thì lão ý gạt phắt đi. Em có mấy đứa bạn quen, tụi nó cũng mở quán ăn, lúc đầu quán còn vắng thì không có chuyện nhưng tới lúc quen khách, làm ăn khá lên một chút cũng xảy ra đủ thứ chuyện anh ạ. Khi thì bị khách gọi ra chỉ mấy cọng tóc trong đĩa ăn, khi thì có cả ruồi nhặng trong bát súp, lúc lại bị gọi ra vì đồ ăn mặn chát những muối... rờn rã cả gần năm trời thì sập tiệm anh ạ. Nhà em từ bữa mở quán tới giờ may là chưa bị những cú như vậy, nhưng cứ đà này chắc cũng phải đóng cửa mất. Bữa hôm trước tình cờ vợ chồng em gặp nhà đó ở siêu thị, mấy tháng không thèm nhìn mặt tụi em nhưng chẳng hiểu sao hôm đó cả hai vợ chồng nhà nọ lại nhao đến bắt tay bắt chân chúc mừng tụi em loạn hết cả lên. Nghe tụi em than chuyện bị ế đồ cả hai vợ chồng nọ cười tít mắt, bảo: Lộc bất tận hưởng! Khách đông như thế, bị ế vài xuất là cái đỉnh gì. Nhìn nụ cười của vợ chồng nhà đó hình như rất đắc ý anh ạ. Theo anh tụi em có nên thuê thám tử tư không?

Tiếng anh bạn mắng vợ: Cô coi phim trinh thám cho lắm vào, rồi động một tí là thám tử. Từ bây giờ hễ có phon đặt đồ ăn là phải nhớ bấm ngay nút máy ghi âm, hay là vừa nghe tụi nó đọc danh sách món ăn thì đầu đã qui ngay ngay ra thóc rồi. Tiếng người chồng trong máy: Em mới phải mua cái máy điện thoại có chức năng ghi âm luôn bác ạ. Nhưng từ bữa mua tới giờ hễ em đứng máy thì chẳng ma nào gọi đặt cả, nhưng con mẹ mướp này bóc máy lên là y như dính chuông. Đúng là đàn bà thôi, cứ hít thấy mùi giấy bạc là mắt mũi trợn hỏa hết cả lên chẳng còn biết tay chân phải làm gì nữa. Tụi em nghĩ nát óc rồi bọn Tây sẽ không bao giờ có thứ văn hóa củ chuối ấy anh ạ. Nó có thù mình quá lắm cũng chỉ phẩy tay hoặc chửi đồng dăm ba câu rồi cấp đít đi chỗ khác, còn quay lại để đớp chộm hoặc sọc đều cho mình chết dần chết mòn thì chỉ có dân An-Nam-Mít nhà mình mới củ chuối như vậy...

Thương bạn nhưng tôi cũng chẳng biết khuyên vợ chồng anh điều gì. Cổ nhân thường nói: Muôn sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Hôm vừa rồi vợ chồng người bạn tôi gọi điện báo: Tụi em phải sang quán gấp. Củ chuối thật rồi anh ạ!

Đức, cuối Hạ 2007